

سرایات الواسط

۱۳۵۰

یعنی

الصَّحُفُ الْاُخْرٰی

نیز نومویرم بہم تارخی

صحف بنیطر

۱۳۵۰

از

حضرت مولانا سید بنیطر شاہ صاحب ارثی قادری

حسامی گز ویزی مدظلہ العالی (کرڑا ناچکوری) ادو

زَیَّاتُ الْوَارِثِ

سنه ۱۳۵۰
یعنی

الصُّحُفُ الْاُخْرٰی

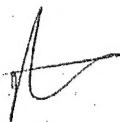
موسوم به اسم تاریخی

صحف منظمه
سنه ۱۳۵۰

مولانا سید بنیاد شاہ صاحب قادی واری وارثی چشتی رزاقی حاضری
احمدی مجددی اشرفی نظریافته و قرآن بہ قرأت خوانده و شنیده از باب علم
قرآن ثانی علی بن ابی طالب علیہ السلام و بیک جلد فیض سنینیافته جلد اندھوین
صلوۃ اللہ علیہم جمعین و نظر کردہ حضرت غوث الاعظم رضی اللہ عنہ ابن حضرت
مولانا شاہ احسان خدیو صاحب کراچی مولوی رحمتہ اللہ علیہ و شاگرد حضرت مولانا
عبدالمصطفیٰ بلوی رحمۃ اللہ علیہ

DDP.

A stylized handwritten signature, possibly reading 'H' or 'A', with a horizontal stroke extending to the right.

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE5530

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نحمدہ وفضل علی رسولہ الکریم

کے در تک آتش کد آبا را	نشاہ مراں رب ارباب را
بہ ہر جام خداں وید آقاب	سحر کہ چو از خم بہر دشراب
بہ گلبانگ بیل تر تم ہند	لب لبغچہ را او تبسم بہر
بہ مینا سبے شویہ قلقل از دست	بہ جام مغان خندہ گل از دست
بہ ہر برگ گل قوت روحی دہد	چمن راز شبنم عبوی دہد
بہ گردوں وید بادہ لالہ فام	یہ بزم سحر گاہ ودر کینچ شام
بہ مستان مجبے نیازی دہد	عصا غیرانے نوازی دہد

مناجات

بیاساقیا حقی و قیوم ما	در رحمت بکن باده مقیم ما
بحق محمد بنی و رسول	بحق علی روح پاک بتول
بحق دلائے امام حسن	بحق حسین آخر نبیست
به سجاد و باقر و جعفر امام	به موسی کاظم علیہ السلام
به موسی رضا و تقی و قی	بحق امام حسن عسکری
به محمدی دین و ارباب انبیا	محمد شاکل امام الوری
توئی ذوالجلال الاکرام و بس	ز تو هست هر گنج انعام و بس
همه غائی و باقی ما توئی !	به هر یک که ساقی ما توئی
تو این سلسله دامن آباد دار	ز ماست و باش و مرشد دار
ز دلدار بی خود پیایم فرست	ز روح القدس و بجا نم فرست
ترا خود و ما را طلب کار یار	ایمانده ساقی مرا یار باد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بیا را قیادار است الطیفین	سلامت علیک انت نور تبیین
بہار آمد و غنچہ رنگل شکفت	نسیم سحر شد و عیش گفت
بہ جامم دہ آن راج ویدان شکا	کہ رقصہ بہ برین حل آفتاب
ز جوش بہار و سحر لاله گوں	ز موج ہوا نشہ ریز و برون
بہشتی نوید بختا تم بسیار	بہ ظلمات آب حیاتم بسیار
چو تہمت شود شعلہ افروز عشق	تکلیف بود جملہ را سوز عشق
ز جوش حرارت دین میکدہ	بہ تحلیل بر جسم این مادہ
در آئینہ چو از نجم و سادات	بہ ذرات وحدت دہر قریبات
چو غیب جو اہر ہو یا شود	تو انانی محض پسیداشود
بہ آخر چو سافرنہ سانی بود	ہماں تجھے وقیہ تو م باقی بود
چو ز نیگو نہ جو شد شراب بیاتہ	ہوالمہ خیزد ز ہر لمحہ ذرات

چو وحدت پہ کثرت دہر جلوہ
 زیادہ تو راجح حقیقت بیدار
 انا الحق سراید بہ ہر ذرہ
 بہ کثرت مرا کیف وحدت بیدار
 دید جلوه ایسا آفرینش ہمہ
 محیط ہماں دیروں از ہما
 بہ کیفیت نوعنا ہر شود
 خم و ساقی و جام و ہبام
 بہستی بردہ جلوه نشانی خلق
 مگر گوشت و خاں شناسم شوک
 بہستی دم ہو شیادی زخم
 لہر و دھریں تازہ بود و سلام
 بہ کوثر نقینم و ساقی و قوام
 ز غیر خدا ہے شہر کن مرا
 چو وحدت پہ کثرت دہر جلوہ
 زیادہ تو راجح حقیقت بیدار
 انا الحق سراید بہ ہر ذرہ
 بہ کثرت مرا کیف وحدت بیدار
 دید جلوه ایسا آفرینش ہمہ
 محیط ہماں دیروں از ہما
 بہ کیفیت نوعنا ہر شود
 خم و ساقی و جام و ہبام
 بہستی بردہ جلوه نشانی خلق
 مگر گوشت و خاں شناسم شوک
 بہستی دم ہو شیادی زخم
 لہر و دھریں تازہ بود و سلام
 بہ کوثر نقینم و ساقی و قوام
 ز غیر خدا ہے شہر کن مرا

پرستش کنم کعبه دیر را   یہ غفلت نہ سجدہ برم غیر را
 ہم از خوب کسینم داز طویل   یہ زندان بدہ ابتر ہر میل
 گرفتہ نہ تبدیلِ فطرت شود   ہمیں بس کہ تبدیلِ شدت شود
 چو روح تو بدل پر نیرد مرا   زہر لطفِ اچھا ز شیر و مرا
 چو غفلت نیستی مزاحم شود   یہ پردہ رنجبہر یار نام شود
 چو دوست تو ساتی بگردد کسے   نہ در جہا اہلیت ہمیر و کسے
 نہ آفتہ تا در تشاہ عوام   نبی امنی را بگویم نام
 چو این حکم در ہر زمان بودہ است   بہ ہر جہا نام جہاں بودہ است
 نہ خالی بود یک زبان پر نام   کہ نامور یا مشہور ز یہ نام
 ہم ادائب ہند کی اولیں   یکے برسیکے ہست نام دیں
 بہ آخروں میں چون کند اولوں   ظہور کس بود قریب یوم النور
 سیاچوں تو عاجز رہا ہندہ   خطا بخش دستار و پائندہ

چہ خیزد ازیں بحث و رد و بدل
 کہ لاشے بود ہر نظر بے عمل
 نہ باشم چو بینائے عین شہود
 ترا حساس و علم دارا وہ چہ سود
 چو افراط و تفریط آرد زوال
 نہ از جا رو و نقطہ اعتدال
 بیاؤد گر بزم را سنا زہ
 نوید غلام ز حق بازوہ
 رخم زرد شد راجِ اہم بیا
 لیم خشک شد آتشِ تریار
 ز شادی رخم را گلستانِ کن
 لیم را لبِ جامِ خنداں کن
 بدہ خوش نصیبی ز اسرار تو
 کہ جامِ جہاں بینست اخبار تو
 ہوا کے چین ابر کسار ہا
 فردر بخت مستی بہ گلزار ہا
 بگسترده فراش باد بہار
 بسا فرشِ سبز لبِ چوبار
 خوشا باد نور و نور و چین
 معطر ز بوئے گل ویا سمن
 نسیم سحر خیز و فرخندہ گام
 بہ بوئے چین مست و نازک شام
 بیاز اندروں شور و قلقل رسید
 تو رخم بہ فسر یا و بلبل رسید

تویم از کرم بادہ در جام کن
 میا سازم بزم آئین بدہ
 کہ بنیم در آفاق جہر زخ نیست
 چو تقدیر و ان نیست در دستہ
 ز لعل بدخشاں کنیم دل تہی
 بیاتابو زندگانی کنسم
 چو راضی بنامش ہمہ دیر گداز
 چو ناز و بہ در یاد لی البشار
 کہ رنگی ہمین آتش افروخته
 شفا کون زہدہ موجہ انشا
 ریاحین و گلہار و رق در ورق
 بساختہ گل چمن و چین
 مساعد بہ من دہد ایام کن
 بدستم تو جام جہاں ہم بدہ
 و راستہ قناعت یکے کج غنیہ
 ز رنگ مرا بس بہریم سہن
 بہ ساغر زخم بادہ چسبندہ
 حیات آشنا عمر فانی کنہ
 ہماں بہ زخم بادہ باز نشو
 تو پر خیزد دنیا و ساغر با
 بساغبہ و عود گل سوخت
 بگنزدہ سبزو لباب انشا
 ز سورتی و سبیل طبع بر طبع
 ز داد و دہی و زعفران خند

بنفشه به زلفش زدم پیچ و تاب
 که اینا شسته و درو امشک تاب
 ز سپید بوشن با دوه که دشت و چناب
 همه هست از پوست کعبه التوراب
 چکا و تدر و کلنگ و هزار
 بهیستی خروشان چو طاووس و سار
 خوشنما قمری و فاخته نعره زن
 فکند و بسا بهیجه و حسین
 به شمشاد و سرو و پیچ و چناب
 هم از کبک و تیهو بر لای قناب
 چه کجشک و صوفه ابابیل هم
 زمستی پریده بر او سجده م
 ز شامای هندو بهر هزار
 خجل بگل رطوبیان و هزار
 چو دلی کشد ز حرم به حرم
 کند دشت و در شکله بارخ و رم
 چو کوئل زند با نگه آن یار که
 پست و مسرور که کلاه فخر و تاج
 بهزار ست تنها به ایران وطن
 سزاواران به پند و ستار و خورشید
 چو سیتی ست آن هندوستان
 به گیتی نه باشد سرو و سیاهان
 چو این فطرت به منعم باری است
 به مرغان خوش آینه هم جاری است

بے سیم شوم چون جنگ را   بگوئید سوا لب گنگ را
 بهشت است مارا قدیمی   به بند آمدم بند تازوی من
 بیاؤ مرا ساز بند سی بیار   سماع آذین جوش زندی بیار
 بدره می رها کن ز دنیا و دین   تویی رحمتہ اللہ علیہ
 ز ہوش و خود ماغساں را چو کار   منم بندہ عشق عشقم بسیار
 چنین گفت سید بہ آخر زان   کہ ہندی خیزد ز بند و ستاں
 بیاؤ بہ جام تہاں بی انگ   بہ شرق عرب نیست ملک دیگر
 ہم از خواجہ اجمیر نای زان   یکے ہندی وقت آمدنماں
 چو نوبت بنگین ظاہر رسد   مراں دو تادور آخر رسد
 بیاؤ چو بادخ چو سستی ز منی   کہ آید مرا بیاد خوشی ز من
 چو یکے بروم چسبان فراب   خوش افتادہ پینگ و خود و پیاب
 بیاؤ چو آتم خوشی تو از من سرور   کہ چو تو نہ آتم کسی من سرور

چو بروق زخم جام بریادے
 به بزم عرفیاں فروشم چو نے
 چو مشرب برز و بر با زخم
 به ساغزدم گاه بر با زخم
 زمستی به زار، تو خودار با
 که آساں بگیرم به خود کار با
 در و چون نسیم بحر نرم نرم
 دماغ مرا کن تو از باد گرم
 غنیمت بود زین ریاضی کنی
 ستار گل و خرین نسترن
 دهر سخت کوشش شود پیر و یاب
 گو فصل حق پیدای حساب
 بیا و بده راج حق ایقین
 ز تسکین بکن شاد قلب جزین
 به روغم زیاد و تو خااره بیا
 زهر قلقله دے تا زده بسیار
 چو نو رویش در زخم بیا
 مرنه کی بجای از سجاد و کن
 چو قانع بود عشق اندام
 کرامت خود او دست و خود مجرب
 ره غیر تخریب ایم است و یس
 به دید و در اسلام و نین
 بیا و مرا باش ساقی مدام
 عیون العیون و عیون السلام
 آمین

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بیا ساقیا وارث ذوالجلال	بدہ بادہ حال و بگز ز قال
تو مارا خدا من رسول تو ام	مے آ شام حسن قبول تو ام
بد تو ریت گفتم بہ موسیٰ خدا	کہ باشی بہار دلی تو بجائے ما
بہ جام تو باشی بوداد رسول	چہ دانند مکر این راز پر لولہ فصول
بیا کوہماں راج روحم بیا	روانے ز گنج فتوحم بیا
چو آنا فتحنا سر لید سر و ش	ز جہمت تو بکشادیر می فروش
لبا لب بدہ جام یا قوت رنگ	فلک را بزن شیشہ دل بپنگ
زند بر بنوا موج ابر بہار	تو باران نئے بحر نیماں بہار
سحر بر فردوز در بخ لالہ فام	تو افروز مجھ ز غور شید جام
صفا پر در دچون صبا بہار	تو جام تھم روح پر در بہار
شفق آتے رخت بر آسمان	تو مارا بدہ آب آتش نشان

زمان بہار است و نہ گام گل
 بہر شاخ نغمہ سرا یاں ہزار
 بہرین چمن خندہ در کار است
 خزاں تی پیوید چو ہر نو بہار
 تو از مژدہ غیب تسکین بدہ
 مشاہد بہ اوضاع ایام کن
 خروش و دف و نی بگوید بلند
 کہ نئی رہا بد ز ہما نجاہ
 مخور رنج و نیا کہ دنیا ست زور
 خوشی کن زین ہوش بیرون کند
 بیا دار و نی رنج و آلام دہ
 دو چشم یقین من میں با کدم
 چمن شعلہ زار است و در خوش گل
 بہر برگ صد سار غشت بہ کار
 شش و خار ہم ز غزال زار است
 نہ آرزو ہمیشہ جہاں اعتبار
 شہرام بہ جام جہاں بین بدہ
 مرا راج تصدیق ورجام کن
 کہ چون غم رسد بادہ نوش و بخند
 مرا آن مے کہ روح خداوندگار ^{خندہ دن ۱۲}
 متاع جہاں نیست الا غرور
 مرا آن ہوش بخشد کہ مجہول کند ^{فیب ۱۳}
 بدہ بادہ دار غمش پیام دہ
 محبت جمال آفسریں با کدم

کسے کو ز تو مست مہیا بود
 اگر عیب باشد مہنر ما بود
 جہاں گشت چوں عرصہ رفتن
 تو بر خیزد در جام ما بادہ ریز
 بگرید چو نایب ہر سینہ چاک
 تو فغان صراحی بہشتاں بہ خاک
 جہاں چوں شود تار آہ جہاں
 در دیر باشد پناہ جہاں
 بیا چوں توئی ساقی بنیطیر
 بہ ساقی گری گوش دوست بگیر
 کہ از بادہ روشن کنم دلی را
 ز ظلمت بروں آورم خلق را
 بہ گوش از لہیم رسد پست بہت
 مہ جام در موسم گل ز رحمت
 بہ کام تو گردید چوں روزگار
 بنوش و بنوشاں بہ فصل بہار
 نہ دانی کہ باز گیر آسماں
 پس پردہ دارد چہ بازی نہاں
 چو امر و ز عشق است دوست بہ کا
 قح گیر و کار و سر نفاں بر آ
 زو باد و نور و ز اندر چہ من
 تو با چنین جمشید ساغر بن
 بود ز لیستن شادمان ز لیستن
 نہ اندر غم و را نکاں ز لیستن

بکس چوں نہ نفی دہرِ دریاہ
 چوتھا زید کس بہ اقبالِ دانا
 حیاتِ خوش اودہم تبسہ
 منہاں را سز دسندِ سردی
 بسا مردنش بہ بابلِ نیسا
 بیا راجِ اخلاص در جامِ کن
 گزیدہ در دیر را چاکری
 ز جامِ تو کو مستِ حکمت بود
 کرم را بہ دیر و حرمِ عامِ کن
 چو تبدیل و تحویل آمدِ حال
 شناسندہ نبضِ فطرت بود
 سعادوت کہ پیغمبرِ این در بہت
 بکس جامِ دو گیرِ زوراں مثال
 گدایانِ این بارگاہِ رفیع
 سوئے دیر ہر مست را ہر بہت
 کرم ہا کہ از دستِ شاہان ہو
 سلاطینِ تسلیمِ قلبِ وسیع
 خوشامیفر و شاں و دیرِ بخت
 نہ بادِ سعتِ قلبِ انشاں ہو
 کہ عام است بر خلقِ خیرِ بخت
 بخورئے چو از غیبِ ماں رسد
 کہ عام است بر خلقِ خیرِ بخت
 نہ باشد عوضِ قیمتِ وقت را
 کہ دانند دیگر کے بہاراں رسد
 غنیمتِ شمرِ صبرِ وقت را

لب غنچہ را پس کہ وقت سحر
 سر آید بہ یک خندہ عیشِ دراز
 بود عارضی رنگِ باغِ جہاں
 لکڑاں بہارے کہ از حق بود
 سحر و لکشاہست و میرغہ باغ
 بیاؤد گر جلوہ ناز کن
 دما دم بہ گوشتم رساند نیش
 چہ جوئی تو در دہر خیر و سکون
 طلب دار از کس نہ نقیب و وفا
 نہ بینی تو شبکو ربی ایس پہر
 ز پیران دل جوئے نور و سلام
 محال است از کس قبولِ سوال
 چو یکبار خند و نہ خند و دیگر
 نہ گل را بود غیر کیم و زہ ناز
 نہ پائے بسا رنگ و گلستاں
 نگارشِ انانِ حسین مطلق بود
 لب جو کجاہ کو پرازئے یارغ^۹
 بہ ساغر مراد و جِ اعجاز کن
 کہ صبح صفاہست ساغرِ نبوش
 نہ جز دوتی آید ز گرد و دلِ دول
 کہ بخشد اگر خود نہ بخشد خدا
 کہ در روز ہم بر کند شمعِ ہر
 کہ بخشید او چشمِ روشن بہ جام
 رحیم است یزدان و دیگر خیال

بے خوش که شہرت ترا امید بد
 خدای دہاند قد امید بد
 گزیند مراد را به ساقی گری
 کہ بخشد به ظلم و کرم مسروندی
 خداوند ستار و آمرزگار
 رخس مشعل افروز لیل و نہار
 بہ ہر مصلحت دادہ جہاں مراد
 بہ ہر رنج و غم ادریقی بخواد
 سپاہ روہ خود را تا زہ کن
 جہاں کرم را پر آوازہ کن
 بدہ اس بے خوش کہ خیالی درد
 ہمارے زیر مہتابان آورد
 چو لطیف ازل باز در کاہست
 کہن دشت ہا تا زہ گلزار بہست
 صحنہ کشا گل غزل خواں ہزار
 ہم آہنگ بہ طرب لب جو بہار
 ریاحین خود در ہوا طرب خوش
 نظر را بہ بستہ در بار گشت
 بہ تہجد جلہ گل نصیب نہا خدا
 کہ گل آفرین دادہ ہر سازش
 ہم از سبب ترش کن طرباں
 ز غناب ہر برگ رطب اللہاں
 رطب

ہم از شیر و شہد و گلزار ہا
 بہ ہر تختہ باغ خسروار ہا
 ز بوسے ریاحین معطر مشام
 چمن تازہ از فیض ابربطیر
 ششم کناں غنچہ خندان چمن
 شش شہدادان یمن مست ناز
 ز شبنم بہ گوش گل آویزہ ہا
 بنفشہ ہمہ زلف عبیر شمیم
 شمیم گل از گل بدوں تائتہ
 شکر قند لوطی بہ شاخ و ثمر
 رسم ہر دم از و سہ رجا الفوج
 خوش الحانی طوطی و بلبلان
 بگسردہ فرشتہ زمر و بہار

بہ ہر تختہ باغ خسروار ہا
 نسیم چمن مست و نازک خرام
 بہ پوشیدہ بہرہ لباس حریر
 مشکفتہ گل دیاہمین و یمن
 سحر آبجو وقف کوئے نیاز
 در افشان بہ گلزار موج ہوا
 ز گیسوئے سنبل معطر نسیم
 عنادل ہمہ ہوش در باختمہ
 زہد زخمہ بر سینه ہر شمر
 بہ گوش گل آوازہ البجوج
 دیگر از دم عسوی غنہ خوان
 بہ خواہید بہرہ لباس چو نیاز

ز لحنِ یلور خوش آوازها   به سازِ طرب گوشِ راسازها
 به کوکوه همه قمریاں نعره زن   به یکتا یش راست سرچین
 به حق سُرّه فاخته نرزال   ز هر صوتِ اِنی اَنَا اللّٰه عِیّا
 ز هر موج آواز در هر سکون   تراود اَنَا دَبْکَرُکَ فَاَعْجُدْ مَوَدِبْ
 بیا و مراده شد آبِ خلوص   که تابد به جام آفتاب خلوص
 به هر جلوه باشد مرا آن نگار   خلیس و انیس دلِ بیقرار
 نه از غم دگر سینه چاکم بود   هم ادجمله در روح و خاکم بود
 شبی می شنیدم که آمد بگوش   به بین جمله ییلا و باز آیه بهوش
 همانا درین دیر که نسه رباط   مصیبت بود محلِ هر نشاط
 چون مجنوں توئی با بتات و یقین   بر افکن مرا پس پرده ییلا به بین
 زباں بر کشد خار و گوید بلسه   که باشد پس من محلِ ارجمند
 همه اخیر دار خانه آگن سبب   که درش نقش است از نازنین

ز سخی میندیش دور سخی کوش   کہ ہر نعلی گروہ بہ حق تو نوش
 مع الحسیر کیسوا جو گفتم خدا   نہ باشد کیے نیش بے نوش ہا
 بود قدرت مطلقہ شان او   بخواہی مگر حسبِ زبان او
 اگر فضلِ خاص شود دستگیر   ترا بے طلب ہم رسد ناگزیر
 نہ از خود بود کس سرفرازیست   مراں جملہ موقوف پر فضل ہست
 بیاؤ مرا کن تو بادہ بہ جام   برو حِ تو از ما ہزاراں سلام

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بیا ساقیا رُوحِ یزداں بیا   بے ساقی مراد رُوحِ رُحمن بیا
 بدہ جام و بیرون زہو تر آدم   بستی بکوش و بکوش آدم
 شرابِ ازل در خم و جاہست   مرا آنجا کہ ہے بہت اکرام تست
 جو حاصل ترا ایں تقدّم بود   شرف دیگرے را تو اہم بود

بیادیدہ لایح توحید ذات   بہ عالم وصال خود ہائے نجات
 گزشتہ انجیگزشتہ دکن قورہا   تلافی مافات باشد محال
 دیگر رنج ماضی نہ دردیر کن   کنوں ہرچہ ممکن بود خیر کن
 بیارہ وقت از محالات ہست   محالات خود عالم ذات ہست
 نہ بودہ چو غیر خدا درازل   ہمہ از کجا آمدای خوش علی
 بیادرد وجود از خدا آمیم   بنایم خود از کجا آمیم
 چو جملہ بود جملہ آن نگار   نہ فانی بود ہیچ شے زینہار
 ز شانے بہ شانے روداں غیور   ترقی پذیر است ہر دم ظہور
 ز دست تو چوں جام تمت خویم   ازیں ارتقا خوش نصیبے بریم
 مبادا کہ در سعی و کسب براد   دہی وقت از غفلت ماباد
 برہ جام و از خواب بیدار کن   ازیں بچو دیہا تو ہشیار کن
 من از استحالہ نہ ترسم گے   کہ ہر بار آرد بہ قرب شے

بیا امرو مامور و آمریکے است   نہ در وحدت حق گمان شکست
 تو ام راج تہدیق در حجام وہ   خیالات و اوہام یکسو نہ
 اگر بکشید بفسر یاوئے   لب یتم تو بکشاہے بر نام حے
 بر پر داز علیٰ نواسے بزین   دل مردگان را صلایے بزین
 دے زن کہ ایں خاک ٹیراں تھو   تن مادی عالم جساں تھو
 تو باشی مراد نقاب و جو د   کہ غیبے نامد گر جز شہو د
 ہم روح یزداں چناں دمدم   ہمیں روح روح القدس ہاشم
 چو نخل و جو دم زمینی از رست   بہ کوثر سرشت خاکم نخست
 ہم از جوئے شہد ہم از جوئے شیر   گلم ایسے ناب کردہ خیر
 ہر اندم آبے ز حُسن قدیم   لبم از اشا رات قدسی کلیم
 یہ پیغام آموزنی جبرئیل   زبانم پہنشتند از سبیل
 بیا چوں کہ نظم تو بر آمدی   بہ کار خاں جملہ خیر آمدی

بدہ روح در دیر مرا قوت دہ
 بیایا و دارم ز صبح ازل
 مرا ہستئے دار و بجہ منزل
 بدستم چو این کار نہ سادہ اند
 کلید در میکدہ دادہ اند
 کہ چوں خندہ صبح معقازند
 جہانے بمن جام مہیا نرند
 شراب شفق در خیم آسمان
 چہ ارزو بدیں بادہ ارغوان
 کہ در جام تو عالم افزہ ہست
 شبہ تار ہر کس از اں روز ہست
 بیابا بہ تو ساغرئے زہیم
 نہ بردن کہ بر نغمہ نے زہیم
 کہ سر خوش در اں زہم شایان دم
 برقص آئم دپائے کو بان دوم
 بیاد بہ ساغر مرا بادہ ریز
 کہ امین نشینم من از رستخیز
 شراب وجود و حیاتم شراب
 چہ سلطان بخوابد گزین خراب
 بیادہ ہماں روح اشراق را
 کہ بنیم بہ تقیید اطلاق را
 بیابانہ گنج دہ ما را شراب
 ہو اللہ یرزق بغیر الحساب

کیا کہیں ہے یہ پیمانہ زن	کی بیروں ز پیمانہ دارد وطن
خوشا جام و راج تو اختر فروز	و لم را از ازل نور جاں بر فروز
بیا آب آتش خواهم یار	وزاں نار گزاید خامم یار
کہ ہر چند تشنہ دہاں آدم	نہ از خود ز پیر مفاں آدم
نقاد م بگوئے تو آسیر وار	تو برداروا از لطف کا حکم یار
عجبت چو پیدا کنند رستے و صبر	ز ہر مانعش کے سستا نہ میر صبر
برد گاہ تو با ادب آدم	زدستہ تو ساغر طلب آدم
بیا از شتاب مشو سرگراں	آلہ فساد کا گان تجو کا بخواں
خدا میدرد تو روح قدیم	تو در جام ہاریز راج کریم
چو ساقی توئی باز تا خیریت	ازیں خوشتر م حسن تقدیریت
برجام تو پیاسے ناب را	ز خورشید افروز عتاب را
بیا دریں کمنہ دیر مجاز	برہ نو بنو جام و جام نواز

ہمانا دریں دفر بزم سپہر	نثار و شراب و قاجام ہر
ز غور شید گردوں چہ خیر آیدم	خوش جام کز سوئے دیر آیدم
نہ آئے دہ چوں بہ کار آسمان	مرا جوئے باد و یہ از کشتان
براں در کہ آوند ستار ہجوم	نہ از دیک قطرہئے ایں ہجوم
بیان میر طائر چہ کار آیدم	لپٹے پیر و بسا آیدم
نویسے رسا نذر بزم مغان	گند تازہ جان خرابا مغان
خریا بہ شبہا چو خوشہ بند	سحر گہ نہ از بادہ تو شبہ بند
ز دم بوسہ با خوشہ تاک را	کہ شادی دہ جان غناک را
بہامشتری بر فلک نو و دیر	مگر نہ دیر وہ گئے سوئے دیر
ہو اند فلک زہرہ را خوش گلو	مگر لحن یار این خوش نغمہ کو
بگردے ساغر آفتاب	خیم چرخ گرداں نذر شراب
نکس بر فلک جام احمر زند	مرا نیجا بود آنکہ ساغر زند

بیاؤ شرابِ حیاتم بیا
 کہ رحمتِ زخلاقِ اعظم تولی
 بیا تشنہٴ ساغرِ مِلِ منعم
 چو در کوچہٴ زلفِ تو بار نیت
 بیاؤ صراحیِ پُر از مِلِ بیا
 مر باد و زلفتِ نگاہِ پست و بس
 بدہ جام و فرصتِ مدہٴ رائگاں
 چمنِ پا اگر بشکفد صمد ہزار
 در اں دم کہ ایں باغِ دیراں بو
 مَم مَن یُجِئِدُ چو بخشد اثر
 تو محبوبِ دینِ قیسِ لیلانِ شاں
 بیاؤ دگر سازِ عشرتِ بجوئے
 چمنِ کوہِ طہرِ نور

زیرِ دالِ تو بدیحا تم بسیار
 خطا پوشِ زندانِ عالمِ تولی
 کہ بے تو خزاں دیدہٴ مِلِ منعم
 بے گیسوئے سنبُلِ مرا کا ر نیت
 بے گوشِ جہاں با بگِ قلقلِ بیا
 بے زلفتِ کہ سنبُلِ گیا ہیست و بس
 کہ یک قطرہ سے نیت ہر دو جہاں
 خزاں را شود دند و ہم خار زار
 بیا از تو رومِ گلستاں بود
 لَم مَ مَ ایشاؤنِ آر د خیر
 ہمیں است تقدیرِ پیرِ مغان
 کہ آمد ہماں آبِ رفتہٴ بجوئے

دوست تو دادند چوں دادہ اند	بدست تو چوں جام نہ بادہ اند
یہ حکم تو درہنہ استادہ ام	چو رخ سوئے کوئے تو نہادہ ام
کہ خاکِ درِ تست تاج قبول	مگر باز گوئم بہ اہل قبول
نہ انکوں زبانم زبانِ من است	سراپاچہ عشقش بجانِ من است
ز گنجِ حقیقت بدہ ساز ہا	بیادِ بگو از سبورا ز ہا
ز دھیم لٹاوتِ تازہ بیار	یہ رویئے من از بادہ غاڑہ بیار
فتانم چو بر خاک خند و چین	ہماں راجِ گلگوں بہ جامِ فغن
ز ہر قطرہ اش آفتابے دُند	ز لوزش ہم از کفِ ظلمتِ رمد
بیا بر کھم نہ تو جسمِ مراد	توقف نہ ورز دو چو ناشاد و ناشاد
ہماں بہ کہ خوش بامخاں بگزد	بہر دو چو یکساں جہاں بگزد
مگر رحم آرد خداوندگار	زمانہ نہ رچے کند زینہار
مراں رحمِ رالیں وسیلہ توئی	بیا چوں پئے لطفِ حیدہ توئی

بیگن مزارِ رح تسکین بہ جام
 کہ چون بگزم بگزم شاد کام
 چہ حاصل اگر نجات در زر گرفت
 خوشاکو زدست تو ساعز گرفت
 بخت در ایست سخن سازی است
 کرامات دہم عجزہ بازی است
 بیا بجایم دلم تو بساز
 نہم تا بہ پاسے تو فرق نیاز
 تو برگیر و در دہج روانم بدہ
 سبک خیز در طل گر انم بدہ
 شنیدم بنیں من زیر دایں خویش
 من از حق گوئم نہ از جان خویش
 مانا کہ تو رو دگر روزگار
 چو تو ساقے چوں منے میگزار
 بیا سے بکارم تو ز دایں من
 منہم آصف دتو سیال من
 بوہر ہندز بقیس آرو خبر
 انہم تخت او پیش از او پیشتر
 کبش چو عفت خاتم برد
 بہار کے راظم برگشد
 بچاہ تو کو نین دم در کشد
 بہر حسین تو گلشن بہ عجم
 درویش تو در دہم بہ عجم
 قسم ۱۲

بیاؤ نظر کن بہ باغِ دلم   کہ فردوسِ داندِ زداغِ دلم
 بیاؤ ز خودم جہاں را بے   ندیدم چوست تو سرخوش کے
 بے مدعی ہست و در امتحان   ندیدم وفادار کس در جہاں
 بیاؤ کجائی خدا را بگو   تو خود از نشانِ تو مارا بگو
 کہ تا بنظر تو برسد بکام   علیک الصلوٰۃ و علیک السلام
 آمین ثم آمین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بیا ساقیا روحِ راحم بیار   و ز اں روحِ قوتِ مباحم بیار
 چو ریزد سحر بادہ لالہ خام   تو اُم را حِ روحِ القدس کن بجا
 کلائے کہ بے لب بگو شمعِ رسد   ز حقِ مزودہ تاؤ تو شمعِ رسد
 چو در خم بخوشد شرابِ فتوح   سر و شمعِ زند باؤ باؤ تا القبر رسد

نه زميدگر بعد از اين انتظار
 سپيد محم آمد صبحي بسيار
 مفتي بگو بادن و چنگ دني
 که اردی بهشت است و بگشت دني
 بهارال رسيد است و از خوشي مل
 به کیفیت و دود هر شاخ گل
 بشکرانه ها تر لب جو بیمار
 گل افشان يزدکش زبان هزار
 اشاره کنان سر و سوي خرد
 آلا قل هو الله احد محمد
 شجره به نشو و نما هم سبق
 به وردي عود به رب الفلق
 زازهار هر برگ را هر زمان
 زازهار هر برگ را هر زمان
 کشوده دهن غنچه با در سپاس
 آعود به رب به لب ناب ناس
 به بهر شجره با د و انمار باغ
 زنده طعن گل خار بار کنون
 به بهر چه در تخم دهقان فيض
 زنده طعن گل خار بار کنون
 به بهر چه در تخم دهقان فيض
 مگر فضل او رهنموني کنند
 که خوبی عياص در زبوني کنند

چه بنور کسے جو د پروزدگار
 ز فیض گل و سبیل و یا سمن
 چمن مست و لغنه سرایاں ہزار
 بہار است بر خیز و ساغر بگیر
 سپاسش گویا دل خواستہ
 بہ تجیداد سرنگوں شاخ گل
 زند ہر خم غنچہ در سینیہ جوش
 بکوئے خرابات از سوئے گل
 بہ شب چشم نرگس دریں قافلہ
 ز تیغ برگ و گل و شاخسار
 ہمہ شاخ گلما صحنہ بہار
 دل از رب غنچہ تہی ساختہ
 مرا فیض خاص است ساغر بہار
 ہوا مشکبار است و خوش بوچمن
 ترنم زمیوج نسیم آشکار
 خزاں را در خاک بر سر بگیر
 کہ پیر است این باغ ہر راستہ
 کہ سر بر فلک می کشد کاخ گل
 الٰہ کفر کج از غیب آید بگوش
 رواں کارواں ہر دم از بوئے گل
 بخواند تحبیب بہ نافرستہ
 فیسحان زبیر الغیظیم آشکار
 و را در اقیانان را ز عجب است
 بے گفتہ در شمع پرداختہ

نسیم صبا حشش بہ عالم برد
 ز بولش مشام جساں پرور
 داسنے کہ پائسندہ سود آورو
 بہ عطر و گلابش فرد آورو
 مرآں کو گل رائدہ عیاں
 ز بولے خوش او بیا بد نشان
 شپے پردہ اوراک در ذات او
 بہ حیرت تماشا ز آیات او
 بلا را چو او مائل روشود
 خزاں خود ہمار محفل شود
 بدو نیک جملہ مراد او است
 نظام ہمہ از اراد او است
 ز احکام ادب سرتا بہر کسے
 کہ جز او بہ عالم نہ یا بد کسے
 نہ بینی وجو دے کہ منطوقیت
 نہ باشد یکے آنکہ ماموریت
 چو تصدیق ایں امر حاصل شود
 مرآں فردا دلولالہ مکرمل شود
 ہر آل کو بہ دستش یے و سناو
 ہم او آید رحمت و اورامت
 بیاچوں ہمسار مقتدر رسید
 گل ولالہ راستے بہ ساغر رسید
 ہر گوشہ رسد شود مرغ سحر
 کہ بر نیزہ فرصت غنیمت شمر

نہ مہنی تو جوشِ گلِ ولالہ زار   یکے نشوئی تو خروشِ ہزار
 مژدگان کہ خیرِ صفتِ انہوم گفت   بہ گوشِ تو صد ملکِ گوہرِ صفت
 کہ زیں خوابِ شیریں تو بیدار باش   ز غفلتِ بروں آئے و ہنسا باش
 نہ گزشتنی صفتِ اوقاتِ بہست   محالاتِ یکسر محالاتِ بہست
 دریں رہ اگر اتلائے رسد   نہ از ما دیگر جز وفائے رسد
 بلاراکیم قیدِ در بندِ نسکر   کہ ہر صبرِ تلخ است بے قیدِ شکر
 کسے راکہ بر شکر باشد قرار   چونا رسے بیاید نشو و لالہ زار
 بیاتاہے سارِ دگر آیدم   زبانِ غم و رنج سر آیدم
 بہ جسمِ ازلے پرستی کنیم   بروئے تو بنیم دستی کنیم
 با طوطی و قمری و بلبلان   بہ شاخِ گل و سر و نغمہ زناں
 بہ گلزارِ نغمہ سرا یاں ہزار   ببطائے رواں برب و بربار
 بساطِ مرائین چمنِ زیرِ سرود   خراماں بہ طاووس و کبک و تدرود

چمن با که پر نغمه از بگل است   ز دندان خوش نغمه خود غفل است
 گل و لاله و آرزو را بدم   مرا از غیب دادند در دست بجام
 تو هم تا توانی به مستی بکوش   چه فرصت دهد دست ساغر نبوش
 بنوش و بنوش تا مرا حجاب را   نه بر کس تو مسدود کن بآب را
 بکف ساغر خود بنهاد ده گیر   در میکده را تو بکشد ده گیر
 چه در کار خود رفته باری است   مرا این فیض تا یوم دین جاری است
 بهانا که این گنجینه در زنگار   نه دارو به جسم بادۀ اعتبار
 فروزنده ماه و خورشید و نجم   که گردانند ابلیس را تو به رجم
 محافظ بود بندۀ خویش را   زیبا افکند هر بد اندیش را
 چه باک از مخالف بود روزگار   را کن غم دهر و ساعز بیار
 چو لغزش بستی بود ناگزیر   چه دستت رسد دست افتاده گیر
 تو دستت در پلخ از نیفتان مدار   که دستت دهر در دست پودر و گار

بہ بخشنائے تابر تو بخشد خداے	بہ بخشنی کوش و بہ نرمی گراے
چناں میر و دم کا چنناں می برد	چو از نا صید او کشاں نمی برد
چو ز اں حد گزشتیم ساغر بسیار	بہ حد سے کہ دادست او اختیار
بہ جامم بچہ رستگار می بردہ	بیا حذر نہ کلامگار سی بردہ
بہ جامم چہ ریزد مرا چہ ازین	چو باشد بہ کشتش چنناں چنیں
نہند شمیم از کس بہ گیتی وفا	بیا تا کنم فکر باطل رہا
بہ رویم در میگردہ باز کن	بہ غم اندر دہن خرمی ساز کن
کہ ز اں سوزند ہر چہ بیکو صد	بہ وجد آں چوں غم از اں موزد
دگر فکر کردں ہمہ اینہی سرت	چو در رحم مادر سعید و شقی ست
حفا اجتہادی بود ہم ثواب	چو ہوسے رسد از کرم روتاب
چو عیسیٰ بہ خندہ خرابا تیاں	چو عیسیٰ بہ گریہ مناجا تیاں
کہ اعمال موقوف پر نہایت است	مرایں اختلافات ہم تحت بہت است

بیاتنا به میخانه ساغز نیم	صلواتی هم از راج کوشتر نیم
چو اقرار تو حید یزداں بود	به یزدان که آنکس مسلمان بود
بیاد در مصلحت باز کن	به دور جدید آشتی ساز کن
یهودی بود یا نصاری بود	خدا را کند آں خدا را بود
چو از حسن اعمان خود راجی اند	بگورند ز ابد همه ناجی اند
بزن جام و از دل سیر برگر	دگر هر چه خواهیم بخند
بود راستی حفظ حق در میان	حقوق خدا و حقوق جهان
چو با عدل و نصفت برآرد نفس	نه مائل بود کس به آزار کس
چو اسلام ز نیگو نه گردد عیان	نه یابی دگر کافری در جهان
چو باراستی فکر آنسب کنیم	چه حاجت که تبدیل مذہب کنیم
نه دارد چو کس قوت اجتهاد	بود ترک مذہب بر آسے فساد
چو داعی طلبگار شهرت بود	چنین کس هم ادا نبردت بود

چو اجماع قوت بود مقصدش   نه دیگر بود فکر نیک و بدش
 ازین گونه یک قوم پیدا کند   بدین ژور خود را هویدا کند
 چونیت بود خیر این هم خوش است   محبت بود بیش یا کم خوش است
 گر نفیم ز افراد عشاق نیست   همی پس که او در ذرق انیت
 رباندر دل غفلت و نوم را   به اصلاح رو آورد قوم را
 چو مامور از حکم فطرت بود   مرا نکس نبی جماعت بود
 بیا و بده آنچه در جام تست   به هر مذهب روح اسلام تست
 کسے کو که با عدل و توحید هست   بود گرچه از جمیع رندان مست
 بدین حسن او را ضروری بود   نه خود ترک مذهب ضروری بود
 که بے چتها و خلوص و نفاق   بود ترک مذهب دلیل نفاق
 همی عدل و توحید خود مانع است   که مذهب نه اسلام را مانع است
 بگویم گنه چیست در راه خیر   کم و بیش از و آید از راه خیر

گو ادا نہ باشد چو بر نفس خویش ! چرا از ان گنہم غیر راستیہ ریش
 سنا دی ہمیں حکم را نادری است دگر در جہاں جملہ آزادی است
 بیا چوں توئی رحمت عالمین ہمین است اسلام و راہ یقین
 تو بہر نجات جہاں آسندی ازاں روشہ رسلاں آمدی
 مریدِ خرابانت و شیخِ حصرم یہ رقص اندر روپائے کوباں ہم
 کہ مشاہدِ حقیقت برادرِ رنگِ ناز بہ جلوہ درآمد بہ دیرِ محباز
 کسے کو دریں انجمن پائند ہم از کفر و اسلام بر دل جہد
 کلامے کہ بر اہل دل ریختند بہ شہدِ محبت در آہنختند
 مگر انجہ آور دتر آن پاک بود بر تر از جملہ اسے جان پاک
 بریزاں ہے خوش بہ جامِ مدام بروج تو از ما ہزاراں سلام

آمین ثم آمین

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بیاسیا قیاجشنِ جم ساز کن   گل آمد در میسکده باز کن
 برہ آں بجے خوشش کہ آب آورد   رخم چوں رُخِ خورشید تاب آورد
 جلالِ تود در بزمِ جانم چو روز   فردزاں کند شمعِ گیتی فردز
 لبِ شوقِ چوں نے بکار آوڑ   نویدِ ازل صد ہزار آورد
 کلامے رسد ناں کلامِ آفریں   کہ خیزد ز بہائے جامِ آفریں
 خمِ چرخ و خورشید را ہم بہ جام   شرابِ شفق ریخت ہر صبح و شام
 چو بادہ بہ نسیم و کوثر و ہد   بہ ہر چشم سست ساغر و ہد
 شفقِ رادر آتشِ نہدِ نعل را   دید راجِ احمر لبِ لعل را
 بشکرانہ گل را لبِ نرد ہد   کہ در دست ہر شاخ ساغر و ہد
 سر زلفِ سنبل یہ کار آورد   کہ بادِ چمنِ شکیبای آورد
 ہم از عکسِ حُسنِ معال را ادا م   حلالِ آورد روحِ راجِ حرام

چو در جامِ رُوح مصفا شد   مرا ز وحیِ دالهام دالقا دهد
چو بر آسمانی رسد وحی حق   ز انکار برگز نه خوانم سبق
خوشا ساقی جامِ عید است   که جودش نه بر جان کس ختم هست
بگریم و خوانیم هل من مزید   هم از وحی خود بهره اش در دید
چو بیزم ز آتش شود شعله زار   اِنَّا لِلّٰہِ اَنفِقن بود سازگار
بود حایل وحی ز نینسان بے   که نارِ محسوس ندیده کسے
چو در عشق او خاک گردید کس   صدائے نبر خاست از و باز پس
بدو روح چوں روحِ غلم تویی   که جانم تویی جانِ عالم تویی
بہ در گاہِ تور و سیاه آمدم   بدو مے کہ از غم تباه آمدم
ز راحِ کریم بر افروز جام   بود عذر مقبول عند الکرام
علاجے کن از بادہ آفات را   بپرازدم رنجِ مافات را

یہ چندیں ہوس کے شکبہ کسے   کہ دنیا بہ زینت فریبہ ہے
 تو مردانہ بر خیز و جام بدہ   بے استقامت بہ کالم بدہ
 بیاجز تو ام دستپاری مباد   زخیر تو اُمید داری مباد
 بتعظیم خاصانِ این بارگاہ   مرا حُسنِ ظن در حق شان گواہ
 مگر جز تو چہ ندارم ز کس   بیا و مرا خود بہ فریاد رس
 بیاتادند از رخت صبح نور   کہ از غیب آمد نوید سرور
 کہ ایام گل آمد و دورے   ز نغمہ ہر جام از لطف ہے
 بیا و دگر خرمی ساز کن   بہ ساغرِ مرا روح ہے باز کن
 چو عید آمد و وقتِ ماہِ صیام   خوشامد و راجِ شفق گوں بہام
 کجا جشنِ جمشیدِ عالی تیار   کجا بزمِ کُخسرو نامدار
 بدہ جام و دریا بہ عہد شباب   کہ دفعہ ندار و جہانِ خراب
 غم کبہ خور نے سر دیر کن   بیاتاتوانی ہمہ خیر کن

بہ طرزِ نومی بزمِ راسازدہ   کہیں بادہ در جامِ نوبازدہ
 چو زینگو نہ بخشی تو آبِ حیات   قلمِ بزمِ بر سرِ کائنات
 جہاں را چو حادث شدنِ اجبتا   خیالی جہاں در میانِ عجایب است
 بیا وئے آتشِ افکنِ بیار   کہ سوزد وجودِ ہمہ غیرِ یار
 چہ خیزد ازین جہدِ بیاصلے   زخمِ دست در دامنِ مقبلے
 مراں مقبلے کو بہ فیضِ عمیم   صلا گوئے رندانِ عہدِ قدیم
 بیا چوں دریں بزمِ ساقی تویی   مگہ زارِ آن جامِ باقی تویی
 ز دستِ قدمِ بخشِ جامِ شراب   کہ در بدرِ من دیدہ ام آفتاب
 خوشامے کہ از دلِ ملائت برد   متاعِ ہوس را بہ غارت برد
 بیا از ازل خوش نوائے بگو   از اِنّی اَنَا اللّٰہ صدا سے بگو
 بیا راحتِ جانِ مستانِ بیار   شیبے ازاں را بہ ریختنِ بیار
 بہ پیری نویدِ جوانی بگوئے   دگر مزد و مہنی دانی بگوئے

ہ خندہ در آور لب جام را	گلہ ختم کن چو ریام را
کہ ہر رند دلشاد و خواہد شدن	خرابات آبا و خواہد شدن
بے لعل و آرام جانم بسیار	زلزل تو روح روانم بہار
بیادہ ز بوی تو جانِ دگر	کہ ہستی تو از بوستانِ دگر
بیاتناہم ساغرِ خم ز نیم	سپاسے بگویم و پیہم ز نیم
ہماں مے کہ مستش خرابیتاں	ہماں مے مریدش ہنا جایتاں
ہماں مے کہ بانگِ استم دہد	ہماں مے کہ از غیب دستم دہد
ہماں مے کہ تدبیرِ پیری کند	چو از پافتم دستگیری کند
ہماں مے کہ روح الامی جام آو	ہماں مے کہ دے خدا نام اوست
ہماں مے کہ کیفش جمالِ محمد	ہماں مے سرورش نشا و ابد
ہماں مے کہ از حق بہار آورد	نہ آن مے کہ رنجِ خوار آورد
ہماں مے کہ آبش ز بحرِ جمال	ہماں مے کہ تابش ز بحرِ جلال

خوشابادہ و جام یا قوتِ لعل
 بیاتنا در کامرانی زینم
 زریں دور دہنگامہ رستخیز
 کہ رخ است از خود خبر داشتن
 بیاد مرا تنگ در بر بگیر
 چو مستم کند چشم جادوئے تو
 بدہ جام و بنما رخ خوب را
 بیچوں مغال را تو پیر آبدی
 بیاد ز دیدار خود شاد کن
 خوشامے کہ ناموس الکر بود
 کشت چول جہاں بزخاں تیغ تیز
 چو بحر حوادث شود موجزن
 کہ مارا در آتش ننگدارست نعل
 بہ پیری دم از نوجوانی زینم
 تو پرخیز در جام مابادہ گیر
 دل از ہوش باست بر داشتن
 بہ زندہ دلی کوش دساغ بگیر
 نمازے کنم درد و ابروئے تو
 کہ نیم در آئینہ مطلوب را
 بہ عفو عطا بینظیر آمدی
 زمستان مے دیر آباد کن
 ہم از عکسِ لعل تو احمر بود
 تو بشتاب و خونِ صراحی بریز
 تو ساقی مرا دریم سے فگن

کہ از بادہ نفسِ بیمارست کنم   سپس میگرد را زیارت کنم
 چو بتی زبونی بہست آن خویش   پناہم بدہ زیرِ امانِ خویش
 کہ ہر صبح در ظلِ گیسوئے تو   کتائیم ما چشمِ ہر روئے تو
 چو از غصہ بر ما ز نذر روزگار   بزن جامِ وساقی و بارِ شبنم کو
 بدہ زان خمِ صدقِ راحِ حیات   کہ از جانبِ جہنم بہ کوئے ثبات
 بہ ہر جلیہِ شیدائے آن گلِ منم   بہ ہر جا کہ گلِ بہستِ بے بلِ منم
 شبنم را ز رویت چو کردی تو روز   ہم از نورِ بادہ و لم بر فروز
 بیا راحِ و جہراں بساغبِ کن   مرا ہر نفسِ روحِ پردہِ رکن
 چو بردلِ نہد سوزشِ ہجرِ داغ   تو از آتشِ ترکِ ہم تر و داغ
 بنوشانِ ہماں بادہ کا جافراے   کہ زالِ زلفِ مشکینِ پودِ مشکِ سائے
 بہ آہنگِ نے نغمہ کسارِ کن   بہ مطربِ بگو قولِ آغسارِ کن
 بیمارِ راں رسیدست مودے بزن   گوزا ز سرِ دے سرِ دے بزن

که اردی بهشت است و هنگام گل
 بند بر کفم زد و جام شراب
 لب بر جو کیا راست و ابر بهیا ر
 چو رنگ طرب جلوه گل گرفت
 صراحتی رفیق است و ساغر نیس
 چو داجب بود جوش را اعتدال
 که هر چند از نیک و بد بگذرم
 بیاراج موزد دل به چانه کن
 چو هر قوت نفس از حق بود
 بیانا خزاں را بهر آردم
 بیاراج تعدیل و جزم کن
 بیاب و نبوشان که متقبل شویم
 خوشامستی و گردش جام مل
 که الا انتظار داشت العذاب
 هوای خوش و سبزه و لاله زار
 چمن تا چمن بوی سبیل گرفت
 مغنی غزلخواں طرب هم جیس
 سکونم بیا در توان ضبط حال
 ز خود بگذرم نه ز حد بگذرم
 ز افراط و تفریط بیگانه کن
 دیگر ترکیب شان کفر مطلق بود
 عطایا بے حق را به کار آورم
 به هر قوتی که کامل اکرام کن
 بگو شیم و انسان کامل شویم

چو معلوم از علم بینم هریک   ممکن شود اعتقاد صحیح
 یقین است آرام و تمیز کن دل   جزین نیست داروئے کسکین
 مرا کار با غیر اسلام نیست   که در نفس ددل زنگ آید
 وے از تعصب زانم نفس   که اسلام توحید عدل شد
 ہر اں کو کہ این را مقلد بود   مسلمان بود ہم موحد بود
 کیا و بریزاں ہماں ہے پیام   بر روح تو بادا ہزاراں سلام
 آمین ثم آمین

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بیاساقیا راج خرم بیار   سرین غمسم داروئے غم بیار
 چو خوشید روشن کند بخت روز   ز خورشید کے طاعم بر فردز
 ز فیض سحر چوں بخشد دجمن   دہد لطف تو جام خدایا بن

شفق رخت در شرع چون قیام
 بهالے که از منشاے دبد
 ز بروج کے زائیم جبرئیل
 اگر جبرئیل سے رسد
 ز کے ماند و نئے جہان افروسیاب
 بهال کو کہ پر مضام آمدہ
 بهان کو بر ناز دست میں جو ہو
 پیدا کو مین زانی در گھر
 بدو جام نیم یا رویت و چشم
 بیچند من دیدہ پر خون کسم
 بخش تو سر مست خواہم شدن
 چو باکس زمانہ ز شدہ س ز چو
 تو از مشرق ساغر دم شراب
 یہ ہر مردہ تازہ روانے دہر
 بہر قطرہ موجب زند سبیل
 کہ بہ تخت خم ہر غریب رسد
 خوشا کو ز جام تو مست و خراب
 بہ ساقی گری در میاں آمدہ
 کہ بر کن ترانیش موسیٰ گواہ
 کہ بنیا شود کو رو صاحب نظر
 خرقا در دست و تو بستی کریم
 ز کے چارہ قلب مجزون کسم
 نہ تو جام در دست خواہم شدن
 مست و در گوتی چہ اندر قطار
 بہر عشق

دریں دہر کس را چہ باشد اماں   کہ جز جبر کارے ندارد جہاں
 بیادہ ہماں جامِ حُسنِ شعور   نہ دیگر فریبِ متاعِ غرور
 اگر سغے در مسلکِ ربِ کنیم   یکے نفسِ خود ترکِ مطلبِ کنیم
 طلبِ چوں نباشد چیم بعد ازیں   کہ خود لفظِ مطلبِ بگویم ہمیں
 بیا و چنان شود مرا چارہ ساز   کہ جز تو نباشد بہ دیگر نیاز
 بہ تہر و بہ نفع و ضرر   رضائے تو مارا بود جلوه گر
 بہ ہر برزخ صورتے دادہ اند   خواصِ جدا گانہ بہادہ اند
 نماند یکے شکل اندر میاں   بگر وجہ حق ہم تہاں دعیال
 عجب پیر زال است دنیا گر   کہ زیبا عوس امت اندر نظر
 بیا و بدہ جامِ دل شاد کن   ز کبر جہاں جملہ آزاد کن
 کسے رانہ پر سد کسے در جہاں   ازیں فرقہ باطلہ الاماں
 چو حاجتِ رو بہت او خود بہ دیر   بود لاہرم شرک اور اک غیر

بسے مدعی ہست و در امتحان
 نہ یابی وفا دار کس در جہاں
 کہ تجھے پہ عجز و فقری کند
 بدو نیک را دستگیری کند
 چو کامل بود ذات پیر مہاں
 بحق کسے نے ہم این گماں
 بہ اگر ام ذاتش نہ ہرگز شکستہ ^{بائی تعالیٰ}
 بدو نیک ہر دو بہ جو دش یار است
 چو کس را توئے امہاں میدہی
 مرا ز حکم پیر مہاں میدہی
 چو رندے ز غیرش قضا کند
 نہ ایں شرک ہرگز گوارا کند
 بِحُجَّةِ اللّٰهِ الْبَیِّنَاتِ ^ب جَانِمِ تُوئی
 کہ مختار پیر مہاں غم توئی
 چو حکم ازل کا روبرو است
 بدل آتبار تو مارا بس است
 چو لطفش بوداروئے ہر مرض
 بدو نیک را او و ہدیے غرض
 بگشتم بہر آرزو دم بسے
 بدیں فیض عاشق ندیدم کسے
 بدعوائے باطل ہمہ دست ہست
 درد و اعدا و دوست را دوست
 بگشتم بہر آرزو دم بسے
 کہ نیت جز وفات پیر مہاں
 کہ ہم ناکساں را کند کامراں
 کہ نیت جز وفات پیر مہاں

ہم او بے ریا امید ہر بے شمار
 کہے کو کہ کامل پد نیساں بود
 ہم آن ذات در شکل انسان بود
 کہ ذات تو محبوب محبوب ماست
 چو او صدر عالم ترا آفرید
 بدہ بادہ تا یا ہم از غم خلاص
 ہم او خواستہ تا وسیلہ شوی
 چو خواہد کہ از خود وظیفہ دہد
 نہ ہرگز شود ختم فیضانِ عام
 کہے را کہ ایں فیض حاصل شود
 تو ہم گفتہ بر نہاں دہیاں
 چو خواہد کہے را دہی عام عیش
 چہ لطفش نہ بر ہم اشارت کند
 نہ بنید ہم او غیر خود زینہ سار
 ہم آن ذات در شکل انسان بود
 کہ ذات تو محبوب محبوب ماست
 بہ کبر تو باشد شفی و معبود
 توئی مرکز ایں عنایات خاص
 مرا نعام اورا تو جیلہ شوی
 ہم او جام جم بے وسیلہ دہد
 کہ باقی ست ایں سلسلہ تا قیام
 شناسد ترا باز کامل شود
 حمد نیست جز ذات پر مغال
 مبدل شود غم بہ ایام عیش
 کہ باشد کہ کس را شفاعت کند

ازاں رو کہ بخش مغان را نرید
 تر از رحمت عالمیں آفسرید
 کہ برگفتہ^{۱۲} تو ز راه کرم
 کند محو و اثبات بر لوح ہم
 بہ اثبات اکرام رب دود
 اگر این نہ بودے دعا هیچ بود
 بیاؤ ز رایح یقین شاد کن
 ہم از بنید او ہام آزاد کن
 بہ جام کن آن روح تریاق را
 کہ آب آورد حسن اخلاق را
 بیا تا بہ پایے تو سر بر ہم
 تو از لطف بردست ساختہم
 بستی چو از خوشن بگزیم
 بہ روی تو ہم و جد آوریم
 بیا اے نیازم ہمہ سوئے تو
 جمال ازل ہست در و گئے تو
 چو جز عشق دیگر نہ کارم بود
 ہمہ نوع جان نگارم بود
 بہر ہمت امیدم گواہم لب است
 ز قہر تو از تو پناہم لب است
 چو غلطی کہ در غصہ او ہر خط
 جز آتش غوش باد نہ جوئے و اگر
 بیا و مرا ز رحمت بہار
 ہم از غیب پتیا م عشق بہار

ز خلقِ عظیم تو راحت بدہ
 تو بر اعتدال استقامت بدہ
 کہ ہستی تو پیرِ میناں را رسول
 چہ دانند ترا ہر علوم و جہول
 بہ آزادگان رہ چو بکشاوہ
 ز وقت و محل ہم نشان دادہ
 بیاچوں سراپد بہ گلشن ہزار
 ہماراں رسید است ساغرِ بیاہ
 زیرِ ذال تویدے سرِ ششم وید
 دگر مزوہ نانو نوشتم دید
 بگوید مرا روح در گوشِ دل
 نہ از غم نشینم دگر مضمحل
 بہ وئے کہ در دل مرا می رسد
 ز دیت توئے رحمت را و راست
 بیاؤ تو می ریز در جامِ من
 کہ از غمِ دل شاد کن
 بیاؤ ز فریادِ برندانِ مرغ
 نہ رفتہ یکے دیگرے می رسد
 کہ دنیا مت یکسر سزایے صبح
 نوخاکو کہ سائے می رسد

چو خواب است عیشِ چنان خیال
 پدہ جام کردل ربانکدلال
 چو شرک است آیت از غیر او
 بخواہم زیرِ مغانِ خیر او
 ہم آن غیر مار از دست تو یاد
 بیخاندہ مقبولِ مست تو یاد
 بیاؤ برہ بادہ ام تو بہ ناز
 کہ اجرِ خیالی ست و ہم دراز
 چہ دادہ مرا زہد و راجحان
 کہ در عاقبت ہم کند کاسِ مران
 بیاچوں بہست نئے و ساعو است
 کہ اس جلا از فضلِ اس داد است
 کہے را کہ فضش منارش کند
 بہ ہر جرم او صد نوازش کند
 کہے را چو بر در نہ بارے و بد
 بہ شکرانہ پر دازم سے جا پیش
 ہمیں بس بشکرانہ است ز شکیب ہم
 کہے کو بودہ تک و کرد و گمار
 لایزے بر ارد کہے را کہ خواہ
 جزوہ

پدہ جام کردل ربانکدلال
 بخواہم زیرِ مغانِ خیر او
 بیخاندہ مقبولِ مست تو یاد
 کہ اجرِ خیالی ست و ہم دراز
 کہ در عاقبت ہم کند کاسِ مران
 کہ اس جلا از فضلِ اس داد است
 بہ ہر جرم او صد نوازش کند
 بہ نیکیش عیشی سزاو سے نند
 کہ سب سے شکرہ ہمراست کفرانِ عیش
 مرا ہست کردہ است او از عدم
 ہمہ عدل با شکیب ہم او سے نگار
 نہ ظالم بود مالکش نہ پنهان

نبوتش جهان باد کباب را   که فیض رسد جله اصحاب را
 مدائم ز صلف تو کن شاد کام   به روح تو از ما هزاران سلام
 الهی به حق رسول کریم   بکن شاد ما را به فضل عظیم
 بهر امر تائید تو یار باد   زیر شمشیر زهر غم نگهدار باد
 مراد به وقت دنی کل حال   مددگار باشی تو از دو جهان لال
 آمین ثم آمین

بسم الله الرحمن الرحیم

بیاساقیا و ارش بنیظیر   نبه بر کفر جام و دستم بگیر
 سبیده دم مسج ناید بکار   تو بخضاء من عیسی صغیر
 چو جوشد شفق در غم آسمان   تو در جام کن باد که از غواں
 بیا در خزان نو بار آورم   زبده آب بورده کار آورم

کہ تسکین دہد جانِ بیاب را	بہ کام بریزاں مے تاب را
نہ زاعمالِ ابلیس در حق حرام	شرابے چوئل تو یا قوت نام
بیاد ز کوثر صبحی مرا	بیامازہ کن جذبِ روحی مرا
بدلی نہ خلق را میلِ کفر	کہ طوفانِ دجالی دِلِ کفر
خواباتیاں خود مناجاتیاں	توئی صدرِ بزمِ خواباتیاں
بہ باطنِ معرے ز اسمِ آدمی	تو انسانِ کامل جسمِ آدمی
بود نظمِ او ہم تو لائے تو	چو عالم بود نقشِ منشاءے تو
طلبِ ہائے آزاد ہم دادہ	خواصِ طبیعت چو ہنسادہ
جسما کنہ ساز بہ تذبذبِ نفس	ز تعدیلِ جذبات و تارِ نفس
بر افراط تا قلبِ کوشاں بود	چو ہر آرزو را نہ پایاں بود
بہ جہتِ تو سطرِ طلبِ دانشن	ضرورتِ اینجا ادبِ دانشن
زہرِ نسبتِ بھو ر داری مرا	ز تقریطِ ہم دور داری مرا

چو عدل آورد بالا راده فرو
 بیا راج تمیز در جام کن
 شود مسکنه چو این نفس رشت
 رنج جلد معلوم بنما مرا
 برین نقطه چوں استقامت کنم
 بهشتم بود چوں رضا دود
 مشا بد شوم ہے وقیوم را
 بیا و بکن مست دید از خویش
 بیا و مرا دار دے غم بیار
 بیادیده ام از تو ای ذہین
 غم بزم منادی دور ہر مقام
 دگر گو نہ ہم دیدم آجانب من
 بہ وقت و محل است ہر نیک و بد
 مرا مسلط نفس و اوہام کن
 خرامم درین زندگی در بہشت
 عقیدت صحیحہ عطا کن مرا
 بہ فردوس کیمن اقامت کنم
 ہیں استقامت بہ بخشہ خلود
 یقین پرورم جلد معلوم را
 ہوشاں رنج خود بہ اکار و نواز
 دلد زخم خوردہ است مرہم بیا
 کلام رسد بے زبان و دہن
 ہم از جائے مختص شنیدم کلام
 کہ صورت پذیر می و رانی سخن

بیابان توئی وارث الانبیاء
 بود هر سخن از تو و جی خدا
 میا و پیر و از با ما دمی
 توئی مرکز و دایره عالمی
 نمیز به مرکز به مطلق محیط
 مرکب به جسم و به جلوه بسیط
 شناسد چو کس راهی احترام
 که من با خدا می شوم همکلام
 چه گویم من از نظیر اعجاز تو
 همانست در گوشش آواز تو
 چو یار تو در طلب غایب بود
 فراموشش کردن نه ممکن بود
 نه در ابتلا از الم کاستم
 همه ساز پیکار آراستم
 محبت به تکلیف همت فرود
 ز خوف بلا هیچ درول نه بود
 ز توانا ز وزیر سوخته اخلاص
 ز هر جو گشتم ز قی گزین
 چو شب بید همت فراتانستم
 و قامت چه باشد عجب اینین
 چو شب بید همت فراتانستم
 به شکر آنه جو ر پر داختم
 به نیکی شمرم ز تو هر زبوں
 نه گردن نهادم به عجز نادر دل

چو شکر درضا گشت آیین من
 دوائے تو آمد بہر تسکین من
 تو آتش جنگ افر و ختم
 ازیں زرگری گنج اند و ختم
 نہ بر لطف بسیار گشتم غرور
 نہ گردیدم از جور تو من غفور
 بے آرمودم ترا زیں کید
 یہ ظاہر مرید و یہ باطن مرید
 مگر تو مرا نیک بشناختی
 نہ خود را بہ او بام انداختی
 گواہ ظہور تو اندر بحار
 ہمیں پس کہ بودی تو دانگے راز
 بہر مدعی جنت گشتم دے
 کہ شاید بود در میاں رستے
 ندیدم کیے را کہ بے حجب جاہ
 بود داعی طالبانِ اہلہ
 در آنجا کہ تا بہ نہ نویدیم
 چہ داند اسرار دلِ نایم
 ہوائی و مینہ آفت و مطلق است
 بنور تو حقا ظہور حق است
 یار و جہان تو چہ کن جہلم
 کہ عشق است غائب بہ شمع و نظام
 کہ پستی با وہ سدا غور ہم
 سلامت ز سبیل فنا گزیم

بهمانا که در چشم حق یقین
 توئی ساقی راح روح الدین
 بیا و بجایم همان باده ریز
 و زان آب آتش به ستیاده نیر
 که من هست و بدنام غلام نیک
 بدست تو خود جام خود ابرام نیک
 بسا بفعل ضایع است و فکر
 بخوان بیکم مایه برید و گر
 بهیمن سنده الله جاری بود
 نه از خلق اسباب عاری بود
 چو او گفت کن شد همیا همه
 زمین و فلک خلق و شیا همه
 چو بر قدرتش اعتماد بود
 مرا این ضامن هر مراد بود
 بیا از تو کسب کرامت کنیم
 به صبر و رضا استقامت کنیم
 چه در معجزه شک بود ای عارف
 که من حکایت بکنان که
 بیا و دلم را متور کن
 شراب یقین به ساغر کن
 بهمانا به ذات تو ای خوش حقا
 دهر را بیا کامل یقین و ثبات
 یقین مرا تو بشو را به صبر
 جز این نیست را و تکی دگر

پیادہ مزار ابرو پر بسیار
 کمن بادہ در سایہ غر نو بیار
 جہاں روشن انور تو رو کثرت
 نگاہ تماشا ہم سوئے قصت
 بہتار یکیم شمع اہاں بدہ
 بر جام تو راج فردزاں بدہ
 ازاں چشم میگوں کہ بار دھار
 بیاور مراستی پایکار
 خود رخ تو بہت آب حیات
 سریران سے راہ باگ انہماک
 ازاں نظر سے در سبواں دم
 کوئی تا ابد عمر افزاں دم
 ہانا کہ بر یک منار وزگار
 نہ گرد و بر کام کسے زمینہار
 بسا نازیشان گل پیرہن
 کہ رویدہ برخاکیشاں چین
 بسا ہر دیان نور شیدہ
 کہ برگردشاں ذرہ ذرہ گواہ
 بسا غیرت خسرو و کبیر
 کہ دادہ فلک خاکیشاں بباد
 بسا پیل افکن بسا شیر گیر
 شہ و جہدہ داغ و دباہ پیر
 بسا تو دوران نو خاستہ
 بزمیر زمین جملہ آراستہ

بسا غنچہ ناستگفتہ هنوز   فرو برد و سر از سموم تموز
 کسے را چہ بخشہ قرار و اماں   چہندہ است ہر نقطہ خود ایتماں
 ہمی بگزرد و ہر دے بردے   نیابی ازیں ہا مکر دے
 بیابنچ و یروز و فردا مخور   اگر می خوری جز غم ماخور
 کہ بزمِ حرفیاں و دورِ شرب   ہمیں حاصل ہست از جہانِ خرب
 بیاؤ بہ یاراں دے خوش گزار   کہ داند کہ بندہ دگر نو بہار
 خداوندِ حقے عالم ذاتِ ہست   ز قیومِ این اعتباراتِ ہست
 ز حالے بہ حالے ہمہ مستحیل   نہ ماند بہ یک حال الا حلیل
 حلیلے کہ باہستیش ایں ہمہ   بود نقطہ فرضی و واہمہ
 خیالش بہ دانش گرفتہ وجود   و ز اں حقے و قیوم بہرست و بود
 کند آئینہ صنعتِ خویش را   تماشا کند قدرتِ خویش را
 چو ادب کسے رحمتش عام کرد   حیاتِ ابد داد و اکرام کرد

چوسا قی توئی چشمہ این حیات
 غنایات حق را کہ باشد حسود
 بدہ جام و ہم مژدہا کی نجات
 کہ بر روی خود با بد دلت کشود
 مینائے تو اسے ماہ در جان من
 خداوند چون جسم و جاں آفرید
 تر امقہ کن فکاں آفرید
 ہم اخبار نور و زخرم بسیار
 بیا و مرا ساغر ہم بیا
 بے انگشافت روحی بدہ
 ز دست تو جام اے حسین با دم
 بیا و بدہ جلفے ستعاں
 کہ بیے تو نہ باشد بگیتی اماں
 دریں دیر محتاج جہم تو ایم
 کرم کن کہ از دل غلام تو ایم
 ہمہ اعتباریت چوں روزگار
 دفانیت در عالم اعتبار
 توئی نور چشم مشتاق را
 چہ نسبت بجاہ تو آفاق را
 زارح تو راح گویم بدہ
 شراب شباب آفریم بدہ
 توین حق قبول

چنان جام شادی دماؤ زینم   کہ اسباب غم جلد برہم زینم
 بیاجوں نگہدار صہیا توئی   توئی ساقی روارش کا توئی
 بود با تو ام ساز گاری مدام   علیک السلوۃ علیک السلام

آمین ثم آمین
 بسم اللہ الرحمن الرحیم

نسب نامہ ولی پدیر قزندان بنیظیر پر خوردار سید احمد بنیظیر عرف سید
 اقبال حسن علیہ و بر خوردار سید احمد بنیظیر علیہ ابن مولانا سید صدیق احمد
 الحناطیہ بر مولانا سید بنیظیر شاہ صاحب قادیان دار قادیان حامی گردیزی
 کرا اما پوری ابن حضرت مولانا شاہ احسان علی شاہ صاحب
 قادیان حامی غیزی مجددی رحمۃ اللہ علیہ خلیفہ حضرت مولانا شاہ
 عبدالعزیز صاحب دہلوی رحمۃ اللہ علیہ ابن سید محمد عبدالعزیز
 مداری میاں ابن شہید کک بخش مصطفیٰ آبادی ابن شہید

دیوان جو ابن سید میر جو ابن سید محمد رضا ابن سید محمد رحیم
 ابن سید شکر اللہ ابن سید مصطفیٰ ابن سید غلام محی الدین ابن راجے
 سید مظفر ابن راجے سید نور الدین شاہ ابن راجے سید حامد شاہ
 رحمۃ اللہ علیہ خلیفہ اعظم حضرت مولانا محمد دم جسام الحق صام الدین
 مانکپوری رحمۃ اللہ علیہ دہلی سنیکی حضرت بڑے اخوند صاحب رونیر
 سواتی رحمۃ اللہ علیہ - ابن راجے سید معظم ابن سید راجے شاہ
 ابن راجے سید راستی شاہ - ابن راجے سید اغا الدین ابن سید
 شہاب الدین مثنیٰ ابن سید ضیاء الدین - ابن سید شمس الدین مثنیٰ
 ابن سید جسام الدین ابن حضرت سید جلال الدین رحمۃ اللہ علیہ -
 ابن حضرت سید محمد عرف حضرت سید شہاب الدین گزیری رحمۃ اللہ علیہ
 مورث خاندان سادات گزیری مانکپور و رسول پورہ مصطفیٰ پادشہ
 وغیرہ ابن حضرت سید زین العابدین رحمۃ اللہ علیہ ابن حضرت کئی باقر

رحمة الله عليه ابن حضرت سيد نظام الدين حسن غزنوی رحمة الله عليه
 ابن سيد امير حمزه ^{۲۸} بنوری رحمة الله عليه ابن حضرت سيد ابوطالب حمزه ^{۲۹}
 رحمة الله عليه ابن حضرت سيد محمد عسکری رحمة الله عليه ابن حضرت مستحید
 موسی رحمة الله عليه ابن سيدنا حضرت شاد ابوالقاسم رحمة الله عليه
 ابن سيدنا حضرت جعفر رحمة الله عليه ابن سيدنا امام علی نقی عليه السلام
 ابن سيدنا امام علی نقی عليه السلام ابن سيدنا امام موسی رضا عليه السلام
 ابن سيدنا امام موسی کاظم عليه السلام ابن سيدنا امام جعفر صادق
 عليه السلام ابن سيدنا امام باقر عليه السلام ابن سيدنا امام زين العابدين
 عليه السلام - ابن سيدنا امام حسين عليه السلام ابن سيد حضرت امير المؤمنين
 اسد الله الغالب علی ابن ابی طالب عليه السلام -

دستخط بنیظیر شاه قلم خود - یکم محرم الحرام ۱۳۵۵ هـ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الحمد للہ رب العالمین والصلوة والسلام علی رسولہ الکریم وعلی آلہ واصحابہ
 اجمعین ؑ اما بعد حضرت مولانا سید بنظیر شاہ صاحب دارالافتاء دہلی کا نام وند غلام علی
 کی بنظیر سنی گریبان و سالکان منازل عشق حقیقی کیلئے ایک بنظیر انعام
 رب العالمین و نمونہ ازلی عاشقان حضرت سید المرسلین ہو آپ حضرت مولانا
 شاہ احسان علیہ رحمۃ اللہ علیہ خلیفہ حضرت مولانا شاہ عبدالعزیز صاحب
 دہلوی رحمۃ اللہ علیہ کی بنظیر فرزند ہیں جنکو سید العاشقین و ارث الانبیاء
 سیدنا مولانا حضرت حاجی سید وارث علی شاہ صاحب رحمۃ اللہ نے خدا کو
 لگو مانگ لیا اسی کو حضرت مولانا موصوف کا ہمیشہ یہی دعوے کرتا اور ہے
 کہ میں اپنا آقا کا ولیا ہوں غلام ہوں مجھے آپ لوگ مرید کیوں کہتے ہیں اسکو کہ مرید
 بہت مشکل ہر وہ ہم ضعیفوں کو کہاں پہنچتی ہے یہ سلسلہ قادریہ رزاقیہ ہوتا
 اپنے مسلم شریف صاحبزادہ حضرت احمد میا نصاحب مرحوم ادریم غفلت حسین

مرحوم عظیم آبادی کیساتھ گنج مراد آباد شریف میں رہ کر حضرت مولانا شاہ
 فضل الرحمن صاحب رحمۃ اللہ مسکنی اور سلسلہ قادریہ مجذبیہ احمدیہ
 کی اجازت حاصل کی اور ضابطہ عالی قادریہ رزاقیہ کے برکات
 اور سند و اجازت حضرت مولانا سید شاہ غلام جیلانی رحمۃ اللہ
 سیاحہ نقشبانیہ شریفیہ سے حاصل کی آپ حضرت سید شہاب الدین
 گریزی رحمۃ اللہ علیہ کی شاخ حضرت شاہ سید راجہ حامد صاحب
 رحمۃ اللہ علیہ کی اولاد میں ہیں لہذا یہ سلسلہ حشریہ آپ کا حضرت مخدوم
 حسام الحق والدین صاحب ولایت مانکنور سے ملتا ہے۔ اور چونکہ یہ ایک
 شاخ کی تار و پٹیاں ہیں اسلئے آپ نے اس سلسلہ عالیہ اشرفیہ کی بھی
 اجازت و سند و ہر حضرت سیدنا مولانا شاہ حسین علیہ صاحب پوچھو
 حاصل کی آپ کا اسم مبارک مولوی سید صدیقی احمد تہا۔ مگر حضرت
 پیرو مرشد سیدنا حاجی سید وارث علی شاہ صاحب نے یہ حکم دیا اور

اور فرمایا کہ تم بنظیرِ خدا اور مہتمما اکلام بنظیرِ ہے اُس روز سے بنظیرِ شاہ کا
 لقب شہدہ و مقبول عالم ہو گیا اور اسی مرشد پاک کی یہ توجہ تھی کہ عالم
 واقفیں ایک ساتھ جمیع ائمہ معصومین سلام اللہ علیہم اجمعین کی مثل
 عالم ظاہر ملاقات و زیارت ہوئی اور سب سے پہلے سے لگا کر فرزندِ بنظیر اور
 مولانا اور جہانِ مولا کے لقب سے یاد کیا تاکہ بعد سب سے زیادہ باعث
 فخر یہ تین امیرِ فضل اللہ تعالیٰ پیش آسکے کہ رکوع آخر سورہ شمس سیدنا
 قرآن ناطق حضرت امیر المومنین علی بن ابی طالب علیہ السلام نے خود قرأت کی پڑھاؤ
 اسی طرح پڑھا کر سنا اور حضرت سید المرسلین علیہ الصلوٰۃ والسلام
 نے اپنی زبانِ وحی ترجمان سے یہ ارشاد فرمایا کہ ہند میں بس ایک تیری
 ذات ہے یہ سب واقعات انشاء اللہ تعالیٰ مفصل عضو طات میں
 اپنے اپنے موقع پر بیان ہونگے آپ نے اس زمانہ تاریکی میں اصلاح
 گروہِ صوفیہ و دفعِ الحاد میں مستدام وہ بنظیرِ الہامی مشنوی شائع کی

جو اس کلام کے نام سے دو جلد و نہیں دجو اہر بنظیر و کتابیں برابر اتیک
 چھپی اور شائع ہوتی رہی گو یا زبان قلم سے تیغ جہاد کا کام لیا خدا بقول فرمائیں
 تیسرا انعام بدعا کے مرشد کامل یہ تھا اور ہر کہ عالم رویا اور عالم ظاہر
 میں ایکو بہت معور کی زیارت اور فرشتگان ملا را علی کی کھنگوا اور بلا و ست
 ارشاد ربانی کا ان کا نوں کو سنا نصیب ہوتا اور محمد اللہ یا یہی جب سکی

مرضی ہوتی ہے ایسے انعامات پیش آتے رہتے ہیں مگر
 ہسم خدا خواہی دہم دیناے دوں اخیال است و محال است و جنوں
 اور آپ کے مرشد بنظیر وارث دستگیر کی یہ پہلی کرامت تھی کہ جن
 روز داخل سلسلہ کیا اسی روز یہ سب باتیں بطور یقینی پیشین گوئی
 ارشاد فرمادیں اور جو مشنوی کتابیں کہ باب تصدیق و بشارت
 میں فصل دج ہیں فالحمد للہ رب العلمین
 باہتمام حافظ عبد الغفور اختر نیشنل ریسرچ سوسائٹی لاہور

باستقام حافظ عبد الغفور
اختر نرینگ و کس غلیگ و شهر

W100 491

[illegible]

